

Szentes, 1881. január 31. – Budapest, 1952. június 13.

Zsellér szülei ifjúkorukban még jobbágyok voltak. Négy elemiit végzett. Tizenegy éves korában cseléd lett, majd tizenöt éves korától napszámos- és aratómunkából, majd téglagyári munkásként tartotta el magát. 1898-ban a Duna Gőzhajózási Társaság rakodómunkásaként került először Pestre. Később kubikosként bejárta Szlavóniát, Ausztriát és Németország egy részét. Bekapcsolódott az agrárszocialista mozgalomba, 1896-ban belépett a Magyarországi Földmunkások Országos Szövetségébe. Írásai jelentek meg a Földművelő, a Világszabadság és a Földművesek Lapja című újságokban. 1897. február 6-án belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1910-től 1919-ig az MSZDP miskolci szervezetének a titkára, és a földmunkásszövetség helyi szervezetének a vezetőségi tagja. 1913-tól a miskolci munkásbiztosító pénztár tisztviselője. Ebben az időszakban a Népszava munkatársa. 1915-ben behívták katonának, a galíciai fronton szerzett sebesülése következtében rokkanttá vált, és 1918 nyarán a munkásbiztosító pénztár kezdeményezésére felmentették a katonai szolgálat alól.

1918-ban a Magyarországi Földmunkások Országos Szövetsége Borsod vármegyei titkára. A Tanácsköztársaság idején a Borsod megyei direktórium tagja, mezőgazdasági megbízottként tevékenykedett. A csehszlovák csapatok bevonulásakor Theresienstadtba internálták, csak a kommün bukása után tért haza; itthon rögtön letartóztatták, de nem ítélték el. 1920-ban megválasztották a földmunkásszövetség országos titkárává, később elnöke lett. Visszaköltözött Szentesre, ekkor a pártvezetőség megbízta a párt vidéki mozgalmának a szervezésével és vezetésével. 1922-től az MSZDP vezetőségi tagja. 1922. május 28-án Békéscsabán nyílt szavazással (58,25 százalék), továbbá május 29-én Hódmezővásárhelyen titkos szavazással (52,60 százalék) nemzetgyűlési képviselővé választották, ez utóbbi mandátumról július 5-én lemondott. A törvényhozásban a földreform, a nagybirtok felosztása mellett foglalt állást, s felemelte szavát a mezőgazdasági munkások szociálpolitikai védelmében. 1926-ban sajtóügyek miatt négy hónapi elzárásra ítélték, majd „osztály elleni izgatás” címén három hónapra lefoglák. Az 1926. évi választásokon az Egységes Párt jelöltjével szemben elvesztette a békéscsabai szavazást (14,45 százalék), és Hódmezővásárhelyen, valamint a Budapest környéki listán sem jutott mandátumhoz. 1929-ben bekerült a Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegyei törvényhatósági bizottságba. 1931-ben a békéscsabai kerületben újra a második helyen végzett (32,46 százalék), de ezúttal a Budapest környéki listáról bejutott a törvényhozásba. 1935-ben sem a Budapest környéki, sem a szegedi listán nem jár eredménnyel. 1939-ben Békéscsabán a MÉP jelöltje mögött második lett (24,92 százalék), de a Budapest környéki listáról visszakerült az Országgyűlésbe. 1923-tól az MSZDP Országos Vezetőségének a tagja, jelentékeny részt vállalt az 1930. évi szociáldemokrata agrárprogram kidolgozásában. 1934-ben rövid ideig, majd 1942-től 1945 augusztusáig a párt főtitkára. 1936-tól az MSZDP vidéki titkári feladatait is ellátta. Hosszú ideig tagja volt a Mezőgazdasági Kamarának. 1944. március 19-én kalandos körülmények között szabadult ki a német hatóságok fogságából. Később a magyar rendőrség is

elfogta, de mentelmi jogára való tekintettel szabadon engedték. Tolnára költözött, és ott várta be a Vörös Hadsereget.

1945. április 2-től az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselője, szeptember 6-tól a törvényhozás politikai bizottságának a tagja. Az 1945. november 4-i választásokon a Békés vármegyei választókerületben nemzetgyűlési mandátumot szerzett, újra a politikai bizottság tagja. A végleges köztársasági alkotmány megalkotásáig és a köztársasági elnök megválasztásáig, 1945. december 7. és 1946. február 1. között a Nemzeti Főtanács póttagja. 1947. augusztus 31-én korábbi választókerületében ismét képviselővé választották, 1947–1948-ban az Országgyűlés háznyagya. 1945-ben a Budapesti Nemzeti Bizottság, 1947-től az Országos Nemzeti Bizottság tagja, s újra bekerült a Pest megyei törvényhatósági bizottságba. 1945. augusztustól 1948. márciusig az SZDP főtitkárhelyettese, a pártvezetőség és a politikai bizottság tagja; egy ideig a párt agrárpolitikai osztályának a vezetője. 1946 és 1948 között ő szerkesztette a Föld és Szabadság című lapot. A Földmunkások és Kisbirtokosok Országos Szövetsége Intézőbizottságának a tagja, és helyet kapott a Magyar Országos Szövetkezeti Központ igazgatóságában is. Ellenezte a két munkáspárt egyesítését, ezért 1948 márciusában, az SZDP XXXVI. kongresszusán többekkel együtt kizárták a pártból. Április 26-án megfosztották a képviselői mandátumtól. 1950. június 10-én koholt vádak – „háborús bűntett, államellenes szervezkedésben való részvétel és hűtlenség” – alapján letartóztatták, a Budapesti Katonai Törvényszék a Kálmán József és társai per tizenegyedrendű vádlottjaként 1950. szeptember 13-án életfogytiglani börtönbüntetésre ítélte. A budapesti Gyűjtőfogházban halálra kínozták. 1962. augusztus 6-án rehabilitálták.